Apostazie și mijlocire

Studiul 11, Trimestrul 3, 6-12 Septembrie, 2025

Sabat după-amiază, 6 Septembrie

De memorat:

Moise s-a întors la Domnul şi a zis: „Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. 32 Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!”— Exod 32:31, 32

Moise și-a arătat marea sa dragoste pentru popor prin rugămintea adresată Domnului de a le ierta păcatul sau de a-l șterge din cartea pe care o scrisese. Mijlocirea sa ilustrează aici dragostea și mijlocirea lui Hristos pentru rasa păcătoasă. Domnul a refuzat să lase pe Moise să sufere pentru păcatele poporului său care se abătuse. El i-a spus că cei care au păcătuit împotriva Lui vor fi șterși din cartea pe care o scrisese, pentru că cei drepți nu trebuie să sufere pentru vinovăția păcătosului. Cartea la care se face referire aici este cartea de înregistrări din Cer, unde fiecare nume este consemnat, iar faptele, păcatele și ascultarea fiecăruia sunt scrise cu credincioșie. Când cineva săvârșește păcate prea grave pentru ca Domnul să le ierte, numele lui este șters din carte și este sortit pieirii. Deși Moise înțelegea soarta cumplită a celor ale căror nume urmau să fie șterse din cartea lui Dumnezeu, totuși a declarat clar înaintea lui Dumnezeu că, dacă numele Israelului său rătăcit ar fi șters și nu ar mai fi ținut minte pentru bine, el și-ar dori ca și numele său să fie șters împreună cu al lor. Căci nu ar fi putut niciodată să suporte să vadă întreaga Sa mânie căzută asupra poporului pentru care săvârșise atâtea minuni. 3SG 285.1

Duminică, 7 Septembrie

Conducere dezastruoasă

Studiază Exodul 32:1-6. Cum a fost posibil ca Aaron să greșească atât de tare în conducerea sa?

În lipsa lui Moise, autoritatea judecătorească îi fusese încredințată lui Aaron și o mare mulțime se strânse în jurul cortului său cu cererea: „Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut”. (Exod 32, 1.8.) Norul, spuneau ei, care până aici îi călăuzise, stătea acum nemișcat pe munte; el nu le va mai călăuzi nicidecum călătoriile. În locul lui, ei trebuia să aibă un chip; iar dacă, așa cum se dăduse ideea, vor hotărî să se întoarcă în Egipt, atunci vor găsi îndurare la egipteni, purtând chipul acesta înaintea lor și recunoscându-l ca zeu al lor. PP 316.1

O criză de felul acesta cerea un bărbat plin de tărie, hotărât și de un curaj neclintit; unul care să țină la onoarea lui Dumnezeu mai mult decât la favoarea poporului, la siguranța personală și chiar la viață. Dar actualul conducător al lui Israel nu era de felul acesta. Aaron se împotrivi în mod slab poporului, iar timiditatea și șovăiala lui la momentul critic nu au făcut decât să-i facă și mai hotărâți. Tumultul creștea. O nebunie oarbă, nerațională, părea că pune stăpânire pe mulțime. Au fost unii care au rămas credincioși legământului lor cu Dumnezeu, dar cea mai mare parte a poporului s-a unit în apostazie. Câțiva, care au îndrăznit să spună că a face un chip, așa cum se propunea, era idolatrie, au fost prinși și tratați în mod brutal, iar în confuzia și agitația aceea, în cele din urmă, și-au pierdut viața. PP 316.2

Aaron se temea pentru propria lui viață. În loc să ia în mod nobil poziție în apărarea onoarei lui Dumnezeu, el a cedat cerințelor mulțimii. Primul său act a fost acela de a porunci să se adune cerceii de aur de la tot norodul și să fie aduși la el, în speranța că mândria îi va face să refuze un astfel de sacrificiu. Dar ei și-au dat bucuros podoabele și din acestea el a făcut un vițel turnat, imitând astfel zeii Egiptului. Poporul a strigat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”. (Versetul 4.) Și Aaron, în mod rușinos, a îngăduit această insultă la adresa lui Iehova. A făcut chiar mai mult. Văzând cu câtă satisfacție a fost primit vițelul de aur, a ridicat un altar înaintea lui și a anunțat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului”. (Versetul 5.) Această veste a fost anunțată cu sunet de trâmbiță de la ceată la ceată, în toată tabăra. „A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace”. (Versetul 6.) Sub pretext că țin o „sărbătoare în cinstea Domnului”, ei s-au dedat la îmbuibare și petreceri desfrânate. PP 317.1

De câte ori, în zilele noastre, iubirea de plăceri nu se ascunde sub o „formă de evlavie”! O religie care îngăduie oamenilor ca, în timp ce iau parte la ritualul serviciului de închinare, să se dedea la satisfacerea poftelor egoiste și senzuale este tot așa de plăcută mulțimilor de astăzi, cum a fost și în zilele poporului Israel. Și mai sunt încă și Aaroni docili care, în timp ce dețin poziții de autoritate în biserică, se vor supune dorințelor celor neconsacrați, încurajându-i astfel la păcat. PP 317.2

Luni 8 Septembrie

Idolatrie și rău

Citește Exodul 32:6. Unde a dus rapid idolatria? Vezi și Psalmii 115:4–8; 135:15-18; Isaia 44:9,10.

Trecuseră numai câteva zile de când evreii făcuseră un legământ solemn cu Dumnezeu, că vor asculta de vocea Sa. Ei stătuseră tremurând și plini de groază înaintea muntelui, ascultând cuvintele Domnului: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Exod 20, 3.) Slava lui Dumnezeu plana încă deasupra Sinaiului, în fața întregii adunări; dar ei I-au întors spatele și au cerut alți dumnezei. „Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat și au schimbat slava lor pe chipul unui bou care mănâncă iarbă”. (Psalmii 106, 19-20.) Cum s-ar fi putut da pe față o mai mare lipsă de recunoștință sau o mai îndrăzneață insultă față de Acela care Se descoperise față de ei ca un Tată duios și ca un Împărat atotputernic! PP 317.3

Cum reflectă apostazia cu vițelul de aur ceea ce este scris în Romani 1:22-27?

Moise a fost înștiințat pe munte de apostazia din tabără și i s-a spus să se înapoieze fără întârziere. „Scoală și pogoară-te”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. „Căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui”. (Exod 32, 7.8.) Dumnezeu ar fi putut împiedica mișcarea de la început; dar El a îngăduit să ajungă la culmea ei, pentru ca să poată da tuturor o lecție, prin pedepsirea trădării și apostaziei. PP 317.4

Lumea nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin înțelepciunea ei omenească. Oamenii înțelepți acumulează din lucrările create de Dumnezeu o cunoaștere incompletă a Sa, iar apoi, în nebunia lor, înalță natura și legile naturii mai presus de Dumnezeu. Aceia care nu au o cunoaștere a lui Dumnezeu obținută printr-o primire a descoperirii făcute cu privire la Sine prin Hristos vor dobândi o cunoaștere incompletă a Sa prin natură, iar cunoașterea aceasta este atât de departe de a oferi concepții înalte despre Dumnezeu și de a aduce întreagă făptură la conformarea cu voința Sa, încât îi va face pe oameni să fie niște idolatri. Deși ei se declară înțelepți, ajung să fie nebuni. SAa 144.1

Marți 9 Septembrie

„S-a stricat”

Potrivit Exodul 32:7,8, de ce l-a trimis Dumnezeu pe Moise înapoi în tabăra poporului Israel?

Moise a fost înștiințat pe munte de apostazia din tabără și i s-a spus să se înapoieze fără întârziere. „Scoală și pogoară-te”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. „Căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui”. (Exod 32, 7.8.) Dumnezeu ar fi putut împiedica mișcarea de la început; dar El a îngăduit să ajungă la culmea ei, pentru ca să poată da tuturor o lecție, prin pedepsirea trădării și apostaziei. PP 317.4

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său fusese abrogat și El i-a spus lui Moise: „Acum, lasă-Mă; Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor; și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. (Versetul 10.) Poporul Israel, în mod deosebit mulțimea pestriță, avea să fie totdeauna pornit să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Ei aveau să cârtească de asemenea împotriva conducătorului lor și aveau să-l necăjească prin necredința și încăpățânarea lor, iar lucrarea de a-i conduce până în țara Făgăduinței avea să fie grea și chinuitoare pentru suflet. Păcatele îi făcuseră deja să piardă favoarea cerului, iar dreptatea cerea nimicirea lor. De aceea, Domnul a propus nimicirea lor, iar pe Moise să-l facă un neam mare. PP 318.1

Dacă nu ar fi ieșit din Egipt, în timpul lui Moise, o mulțime mixtă, mișcarea Exodului ar fi putut intra în țara făgăduită în câteva săptămâni. Dar în încercarea de a trezi această mișcare, mulți dintre ei erau posedați de un spirit diferit de cel al lui Caleb și Iosua, iar Mișcarea a întârziat patruzeci de ani după timpul care a fost programat pentru a ajunge în țara promisă!

Miercuri 10 Septembrie

Mânia îndreptățită a lui Dumnezeu

Aprofundează Exodul 32:9-29. Care a fost reacția lui Moise la amenințarea lui Dumnezeu că distruge poporul Israel?

„Lasă-Mă ... și-i voi mistui”, au fost cuvintele lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu și-a propus să-l nimicească pe Israel, cine putea mijloci pentru el? Cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi voit să-i lase pe păcătoși să-și urmeze soarta lor, cât de puțini ar fi fost aceia care să nu fi schimbat cu bucurie munca cea grea, povara și sacrificiul, răsplătite cu nerecunoștință și cârtire, pentru o poziție de viață ușoară și de cinste, când Însuși Dumnezeu era Acela care oferea aceasta! PP 318.2

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu și-ar fi cruțat poporul. El „s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?»” PP 318.3

Când Moise și Iosua au coborât de pe munte, cel dintâi purtând „tablele mărturiei”, au auzit strigătele și chiotele mulțimii agitate care, în mod evident, se afla într-un vacarm sălbatic.

Pentru Iosua, ca soldat, primul gând a fost acela al unui atac din partea vrăjmașilor lor. „În tabără este un strigăt de război”, a zis el. Dar Moise a judecat mai bine natura agitației. Strigătul nu era un strigăt de luptă, ci de petrecere. „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă”. (Versetul 18.) PP 319.4

Pe când se apropiau de tabără, au văzut poporul strigând și dansând în jurul idolului lor. Era o scenă a unei petreceri păgânești, o imitare a sărbătorilor idolatre din Egipt; dar cât de diferită de închinarea solemnă și plină de respect înaintea lui Dumnezeu! Moise era copleșit. El tocmai venise din prezența slavei lui Dumnezeu și, deși fusese avertizat cu privire la cele ce avuseseră loc, nu era pregătit pentru acea înspăimântătoare priveliște a degradării lui Israel. Mânia lui s-a aprins. Pentru a-și arăta scârba față de crima lor, aruncă tablele de piatră care s-au sfărâmat în fața întregului popor, arătând în felul acesta că, după cum ei au rupt legământul lor cu Dumnezeu, tot astfel Dumnezeu a rupt legământul Său cu ei. PP 320.1

Intrând în tabără, Moise trecu prin mulțimea de petrecăreți și, apucând idolul, îl aruncă în foc. Apoi îl sfărâmă până când acesta ajunse o pulbere și, după ce presără această pulbere în izvorul ce cobora din munte, a pus poporul să bea din el. În acest fel, s-a arătat totala lipsă de valoare a idolului la care se închinaseră. PP 320.2

Marele conducător îl chemă pe vinovatul său frate și, plin de asprime, îl întrebă: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” Aaron a căutat să se apere, relatând manifestarea zgomotoasă a poporului și spunând că, dacă n-ar fi răspuns dorințelor lor, ar fi fost ucis. „Să nu se aprindă de mânie domnul meu”, spuse el; „tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău. Ei mi-au zis: «Fă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut». Eu le-am zis: «Cine are aur, să-l scoată!» Și mi l-au dat, l-am aruncat în foc și din el a ieșit viețelul acesta”. (Exod 32, 21-24.) El dorea să-l facă pe Moise să creadă că avusese loc o minune — că aurul fusese aruncat în foc și, printr-o putere supranaturală, s-a prefăcut într-un viețel. Dar scuzele sale și ocolirea adevărului n-au fost de nici un folos. El a fost tratat așa cum merita, și anume ca principalul vinovat. PP 320.3

Joi 11 Septembrie

Mijlocire

Cât de departe a mers Moise în rugăciunea sa de mijlocire pentru păcătoși, din Exodul 32:30-32?

Dar Moise a găsit temei pentru nădejde acolo unde se vedeau numai descurajare și mânie. El a înțeles cuvintele lui Dumnezeu, „lasă-Mă”, nu în sensul că interziceau mijlocirea, ci că o încurajau, înțelegându-se că numai rugăciunile lui Moise îl puteau salva pe Israel, iar dacă ar fi fost rugat astfel, Dumnezeu și-ar fi cruțat poporul. El „s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?»” (Versetul 11.) PP 318.3

Dumnezeu făcuse să se înțeleagă că l-a lepădat pe poporul Său. El îi vorbise lui Moise despre ei ca fiind „poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului”. Dar Moise, plin de umilință, nu recunoaște poziția de conducere a poporului Israel. „Poporul Tău, pe care l-ai scos cu mare putere și cu mână tare. PP 318.4

Pentru ce”, insistă el, „să zică egiptenii: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și să-i șteargă de pe fața pământului?»” (Versetul 12.) PP 319.1

În cursul celor câteva luni de când Israel părăsise Egiptul, vestea minunatei lor eliberări se răspândise la toate națiunile înconjurătoare. Teama și presimțirile înspăimântătoare puseseră stăpânire pe păgâni. Toți urmăreau să vadă ce va face Dumnezeul lui Israel pentru poporul Său. Dacă ei ar fi fost nimiciți acum, vrăjmașii lor ar fi triumfat și Dumnezeu ar fi fost dezonorat. Egiptenii ar fi pretins că acuzațiile lor erau adevărate — că în loc să-l conducă pe poporul Său în pustie ca să aducă jertfe, El a făcut ca ei să fie sacrificați. Ei nu s-ar fi uitat la păcatele lui Israel; nimicirea poporului pe care El îl onorase atât de evident ar fi adus ocară asupra Numelui Său. Ce mare răspundere zace asupra acelora pe care Dumnezeu îi onorează atât de mult, punându-i să facă Numele Său o laudă pe pământ! Cu câtă grijă ar trebui să se păzească ei de a săvârși vreun păcat, care să atragă judecățile Lui și să facă Numele Lui de ocară între cei netemători de Dumnezeu! PP 319.2

În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea sa dispăru, spre a face loc unui interes profund și iubirii pentru aceia pentru care, în mâinile lui Dumnezeu, fusese unealta prin care făcuse atât de mult. Domnul a ascultat cererile lui și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credincioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și nerecunoștință, iar Moise a trecut în mod nobil această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvora dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu I-a plăcut credincioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a duce poporul Israel în țara Făgăduinței. PP 319.3

Vineri, 12 Septembrie

Alte gânduri

Faptul că Aaron fusese binecuvântat și onorat atât de mult, mai presus de întregul norod, a făcut ca păcatul său să fie atât de hidos. Aaron era „sfântul Domnului” (Psalmii 106, 16) și el a făcut idolul și a anunțat sărbătoarea. El era acela care fusese numit port-vocea lui Moise și cu privire la care chiar Dumnezeu în persoană a mărturisit: „Știu că el vorbește ușor”. (Exod 4, 14.) El a dat greș în a-i împiedica pe idolatri în sfidarea pe care aceștia au aruncat-o cerului. Acela prin care a lucrat Dumnezeu în aducerea judecăților, atât asupra egiptenilor, cât și asupra zeilor acestora, a ascultat fără să schițeze vreun gest proclamația rostită înaintea chipului turnat: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”. (Exod 32, 4.) El era acela care fusese cu Moise pe munte și acolo privise slava lui Dumnezeu și văzuse că în manifestarea slavei aceleia nu era nimic din care putea să fie făcut un chip. El a fost acela care a schimbat slava aceasta cu înfățișarea unui vițel. El, căruia Dumnezeu îi încredințase conducerea poporului în lipsa lui Moise, a fost găsit că aprobă răzvrătirea lor. „Domnul de asemenea era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă”. (Deuteronom 9, 20.) Dar, ca răspuns la mijlocirea arzătoare a lui Moise, viața i-a fost cruțată; și, în pocăință și umilință pentru marele său păcat, el a fost readus în grația lui Dumnezeu. PP 320.4

Dacă Aaron ar fi avut curaj să stea pentru ceea ce era drept, indiferent de consecințe, el ar fi putut preveni acea apostazie. Dacă și-ar fi menținut în mod neabătut atașamentul față de Dumnezeu, dacă i-ar fi reamintit poporului primejdiile de la Sinai, cum și legământul lor solemn cu Dumnezeu de a asculta de Legea Sa, răul ar fi fost oprit. Dar înduplecarea sa față de cerințele norodului și asigurarea calmă cu care el a pornit la îndeplinirea planurilor lor i-au făcut să aibă curaj pentru a merge mai departe în păcat, mai mult decât plănuiseră înainte în mintea lor. PP 323.1

Când Moise, reîntorcându-se în tabără, s-a confruntat cu răzvrătiții, mustrarea lui severă și indignarea manifestată prin spargerea tablelor sfinte ale Legii au fost puse de popor în contrast cu vorbirea și comportarea plăcută a fratelui său, astfel simpatia lor era de partea lui Aaron. Pentru a se justifica, Aaron s-a străduit să-l facă pe popor răspunzător pentru slăbiciunea sa de a ceda cererii lor; cu toate acestea, ei erau plini de admirație față de blândețea și răbdarea lui. Dar Dumnezeu nu vede așa cum văd oamenii. Spiritul de cedare al lui Aaron și dorința sa de a se face plăcut le-au orbit ochii față de enormitatea crimei pe care el a aprobat-o. Atitudinea sa, de a lăsa ca influența sa să-l ducă în păcat pe Israel, a costat viața a mii de oameni. În ce contrast față de aceasta a fost atitudinea lui Moise! În timp ce aducea la îndeplinire cu credincioșie judecățile lui Dumnezeu, el a demonstrat că bunăstarea poporului Israel îi era mai scumpă decât prosperitatea, onoarea sau viața sa proprie. PP 323.2

Dintre toate păcatele pe care Dumnezeu le va pedepsi, nu este nici unul mai deplorabil în fața Sa decât păcatul acelora care îi încurajează pe alții să facă rău. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să-și dovedească credincioșia, mustrând cu fidelitate nelegiuirea, oricât de dureros ar fi acest act. Aceia care sunt onorați cu o însărcinare divină nu trebuie să fie niște slujitori slabi, docili și oportuniști. Ei nu trebuie să urmărească înălțarea de sine sau să ocolească datoriile neplăcute, ci să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu cu credincioșie neabătută. PP 323.3

Deși Dumnezeu ascultase rugăciunea lui Moise, cruțându-l pe Israel de la nimicire, apostazia trebuia să fie pedepsită în mod exemplar. Nelegiuirea și neascultarea în care Aaron i-a făcut să cadă, dacă n-ar fi fost imediat zdrobite, aveau să ducă de la răscoală la fărădelege și aveau să ducă națiunea într-o iremediabilă ruină. Printr-o severitate teribilă, răul trebuia înlăturat. Stând la ușa taberei, Moise a spus poporului: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Cei care nu se alăturaseră apostaziei trebuia să se așeze la dreapta lui Moise; cei care erau vinovați, dar pocăiți, la stânga lui. Porunca a fost ascultată. S-a aflat astfel că seminția lui Levi nu luase parte la acea închinare idolatră. Și în celelalte seminții erau mulți care, deși păcătuiseră, acum își manifestau pocăința. Dar o mare mulțime, în marea ei majoritate dintre cei ce formau gloata pestriță, care a instigat la facerea vițelului, stăruia cu încăpățânare în răzvrătire. În Numele Domnului lui Israel, Moise a poruncit celor ce se aflau la dreapta lui și care se păstraseră curați de idolatrie să-și încingă săbiile și să-i ucidă pe toți aceia care stăruiau în răzvrătire. „Și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor”. (Exod 32, 28.) Fără nici o deosebire de poziție, rudenie sau prietenie, instigatorii la nelegiuire au fost nimiciți; dar toți aceia care s-au pocăit și s-au umilit au fost cruțați. PP 324.1

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org